

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoóń ty.

Z nebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

7. njedžela po šwjatej Trojizy.

Romsk. 8, 20—22.

Rak mamy šebi stwórbu nascheho Boha wobhladač? My na to wotmolwimy: Rjanošć a krašnosć nascheho Boha wobhladajmy šebi s woczomaj lubošće. Na semi je wscho tak krašne, wschitke kraje šu jeho čžescze polne. Teho šo s wješelej radošću wušnawamy. Ale tež štnšknjwa škoržba dže psches krašnu rjanošć nascheje semje. Pušta puščina, nahe hory, štały bjes trawy a bjes šchtomow, měštna na semi, na kotrychž nicžo njewidžimy wo bohastwje Božeho žohnowanja, šmilnosće a lubošće nascheho njebjeskeho krala a štworicžela. Še nam, jako by Bóh na nje we šwojej lubošći šabyl. Abó pohladaj na čžwile tuteho šwěta, kiž šo s rjanošću wulkeho šwěta nješnješaja a po šdacžu tam nješkuššaja. Šow šuchota, tam wulka woda; šow semje- rženje, tam wohenjowe hory, jědojta šwěrina w holi a šahrodach; šow njeměr a njepschježelstwo, tam wójna a šrejrošlecze. Na to pokasuje šwjaty japoschtoł Pawoł, hdyž rjeknje: „Dokelž štworjenje je pobbane kničžomnosći“, a my wěmy, šo wschitko štworjenje šobu štona a šo tyschi s nami hacž dotal.“

Čžlowjek, kiž je s kralom na semi, je do hrěcha šapadnył a to hrěščne škaženje je wschudžom w štwórbje widžicž. Ša přěnja rjanošć a krašnosć štwórbje je šo šhubila po štworjenju šwěta.

Wšcho šahinje. Šudžo, škót a šwěrina wumrje, hory šo šprochnja a njebjeska šo šestarja kaž šuknja. Šrěch

čžlowjeka womasja a tyschi žyłu štwórbu. Šdy bychy štwo- rjenja rěčecž mohle, dha bychmy jich škoržby šrošymili. Bože šlónčžko a měšacžk byšchtaj tebi škoržiloj, šo mataj tał hušto šlym škutlam čžlowjekow šwěcžicž a wulkim hrěcham pschihladowacž. Šemja by škoržila, šo budže hušto s škwju a s wulkimi hrěchami womasjana, a šwěrina by šwój rót škoržo wotewřila, šo budže wot čžlowjekow škón- zowana a morjena. Wšchitko štworjenje šobu štona a šo tyschi s nami na wschitkich kónžach šwěta. A wóčžko, wot Duchja Božeho rošjajšnjene, widži w tym poklecže Bože, šotrež na žylej semi a na rjanej Božej štwórbje leži hrěchow dla. Tehodla wobhladajmy šebi semju s woczomaj lubošće a šobuželniwosće. My pošnawamy a šacžuwamy špschah, šotryž na nej leži a jejnu rjanošć a wutrajnosć, jejny měr a žohnowanje kašy. Šyła štwórbja ma naschich hrěchow dla tutón špschah nješć a pscheczěrpicž.

Tehodla pohladajmy s woczomaj lubošće a šobužel- niwosće na Božu štwórbu, dokelž štworjenje je pobbane kničžomnosći bjes šwojeje wole psches tehošameho, kiž jo pobbal je, — na nadžiju pschichodneje krašnosće.

Šamjeń.

B. K.

Šakodobnja.

Šena indiska holecžka, w šchescžijanskej měrje roštwučžowana, šchěžena a na modleškimaj rukomaj nošchena, mišjonarowu wutrobu še šwojim wotpadom wot wěry hacž nanajšlubšcho šrudži. Še wschaj pohanskej witawu bu wona s pohanskim mužom šwěrowana

a s nim daloko precz do kraja nuts czehnjesche. Pjatanacze lět posdżischo tónšamy mišionar jara wotležanu indisku wješ wopyta a tam předowasche. Dolho njetrajjesche, dha jednu muž s tej próstwu k njemu pschindže, so chyzł mału modlerstu khezju, wot njeho kameho natwarjenu, požwjeczič. Mišionar czinjesche, sčtož tón muž žadasche, a s wěštnym hordom jemu jeho pschemodnik tu schitowanu khezju, s palmowych hałosow natwarjenu, pokazowasche. Wón ju zyrtej mjenowasche, a woprampdže nutska hižom licžba pohanskich ludži mišionara žedžiwoje woczakowasche.

„Sa chyzł rady kšesčizian bycz“, zyrtwiczžnyy twarz rjetny, „a šebi pscheju, so by ty khezju šwojeho Boha požohnowal!“ Mišionar šo nad tym džiwasche, kač je to možno, so w zyle pohanskej wšy šebi něchtó bjes rosmuczowanja s kšesčizianom bycz žada. „Moja žona je pschicžina“, tón muž snapschecziwi. „Pšched pjatanacze lětami šy ju ty jako kšesčizianku kšecził. Ale wona wscho wopuschczi, tež šwoju wěru, so by moja žona była. Najprjedy bē wona šbožowna, potom bu šrudna. Wona šebi pschejesche, so bychu šo jejne džeczi kšesčizianszy wufschcziłe; tež pschejesche šebi, so bych ja nabožinu kšesčizianow šroschmicž nawuknył, a teho dla mje wona k tebi pōžla, dofelž tebe wōndano wo šhryštuku rēcžecž škyšchesche!“

Šesufowyy požol bē hluboko hnuty. Tu njebē žaneho dwēla, to bēšche jeho wuczomka, wo kotruž bē šo wón psched tač mnohimi lětami hluboko rudžil, jako s tym pohanskim mužom w precžku czehnjesche. Ale Boži Duch bēšche w cžichošczi džēlač, mjes tym so tšchnota a dwēlnoscž jeho wutrobu wobczēžeschej. Duž njebēšche wón podarmo na tutej duschi džēlač — wona šo šhubjena šdasche a bu, na cžož wón ani wjazy njepomyšli, psches paštyřku šwěru Šbōžnika šašodobyta.

F.

Czešč Boža.

(Pščen wot Gellerta, komp. wot Beethovena*.)

Sa Božu kšwalbu šo njebjēša horja;
Duž krašnja mjeno Wjersšneho.
Šswēt Boha šławi, czešč špēwaju morja,
Šslyšch tōnle hlōš, o cžłowjestwo!

Wěšch ty, sčto na njebju hwēšdžinu wōdži?
Sčto štan tam šlōnzu wotanka,
Kiž šwēczi, hrēje a našdala kšodži,
Šswōj pucž kaž rjet tam mēricž ma?

O wotewr woczi a špōšnaj te džiwyy,
Kiž wotkrywa czi pschiroda!
Njej mudrosč w štwōrbje czi dopočas žiwyy,
Šo mōžny Bōh jow knještwo ma?

Wōn je cze štworil, cze šdžerži a šita,
Czi dacž chze tam šwōj Boži raj!
Njech lubosč k Bohu tež we tebi šwita,
Ty jeho hnadu wužiwaj!

K. A. Fiedler.

* Budže šo lētuschi žnješči šwjedžen w jennym šerbštim Božim domje špēwacž.

Boža ruka.

We jenej škale w Belgiskej mnošy džēlacžerjo škutkowachu. Někotři s nich šo pod jenu nadwišnu škalu šepndachu, so bychu tam po šwucžentym wafšnju šwoje šnēdanje wužili, kotrež s kšlēba, twarožkow a mjaša wobstejesche. Na jene dobo, priedy hacž šo teho dohladachu, cžrijōdka rapatow pschilecža, kotrež šo s wulkej

požadliwosčju na mjašo a twarožki walichu a njemale kuchi we šwojich pskach wotšal nješechu. Rucže jedyn škalač sa nimi bēžesche, a dofelž wón bōrny šašo njepšchindže, czi drušy sa nim džēchu. Někto šo horza hoitwa sa tymi rubježnikami šapocža, kotřiž pač se šwojim šdžerženjom to šdacže šbudžowachu, jako chyzli šo se šwojimi honjerjemi šchcžēlacž. Pšchezo šašo woni ras wotpocžowachu a dachu šwojim pschescžeharjam zyle bliško pschicž, potom pač šašo pomalu wšchšcho horje lecžichu. Škōncžnje dšrbjachu czi džēlacžerjo wšchu nadžiju na šašodostacže šwojeho šnēdanja špuschcžicž, pschetož te rapaki šo na wjersch nahēje škały dele puschcžichu, hdžēž bēšche jim njemōžno pschicž; tam wone šwoje rubještvo šzrowachu. Wjersaczi na šhubjenty cžaš, wot podaromneje hoitwy šczopleni a wušprōžnjeni, šo czi džēlacžerjo po něhdže pjatanacze mješčinach k šwojemu šnēdanskemu mēštnu wrōcžichu.

Tola sčto jich špodžiwanje, jich štrōžele wopische! Wo jich špodobnym šnēdanskim mēštacžku ničō wjazy widžecž njebēšche; wužlobjena škala bē wopuschcžila a šo dele walika, wšchitko wokoło pod šobu pohrjebawšchi. Sčto bēšche jim nētko wo rubjene šnēdanje cžinicž!

Džakownje woni k njebjēšam šhladowachu, a jedyn mjes nimi džesche: W bibliji šteji pišane, šo rapaki Elišej kšlēb noschachu, šo bychu jeho šdžeržale; nam šu rapaki našche šnēdanje wšale, šo bychu naš wot šmjercže wumohle — to je Boža ruka!

F.

Wostań, šastań, wustań!

(B. Schmolz.)

Uch wostań w prawej žiwej wěri,
Šlej, šwěrnny kōnu dostanje.
Šbōž k brjohej rošlamana cžeri,
Kiž šōtwizu wjaz njesmēje.
Sčtož Šesufa pač džerži šo,
Tōn šteji, njech tež špadnje wšcho.

Uch šastań, duscha, škoržicž, pšakacž,
Ššo Knjesej lubi šczēpliwosč;
Šoh' pomoz tebi njeda cžakacž,
Šdnyž šnješech šwoju wobczēžnosč.
Wěr duchowny pač njenam'šafch,
Šdnyž pschecž'wo Bohu morkotajch.

Uch wustań wšcho! Šschiz bōrny šlicži
Czi s nadžiju tež dohcže;
Šo njewjedre šaš šlōncžko šwēczi,
Šschiz do njebjēš pucž požaže.
Bōh wšchitko derje wuwjedže:
Duž wostań šwěrnny wobštajnje!

Šurij Brōšf.

Cžah k Šbōžnikej.

W Čhinskej provinzy Yun-nan bēšche psched wjazy lētdžēšatami mlōdy lēkač žiwyy, kotryž šo s kšutnym wafšnjom, lubosčiwym džēlbracžom napschecžiwō kšudym a wulkej dospokojnosčju wušnamjenjesche. Jedyn džēn — tač mišionar powjeda — naš wón wopyta, mjes tym šo šo my w kapalni modlachmy; wón wosta štejo a cžishe a kšutnje cžakasche. Wulki wobras, kšchizowanje pschedštajazy, bēšche jeho kēžbliwosč šbudžil. Tač rucže hacž bēchmy šwoje modlenje škōncžili, šo wón woprašcha, sčto ma tōn wobras na šebi. Šako jemu žadane wužōženje podachmy, wosta wōn, ani šlōwčka njeprajiwšchi, dolho štejo; škōncžnje šo jeho woczi se šylšami pjelneschtej, wōn na kolenje padže, šašo po-

stany a wuwola: „To je tón jeniczi Buddha — Bóh —, le kotremuž dyrbja ho człowjefojo modlicz!“ Potom ho wón k nam wobroczi a dźěšče: „Wy seže moji mištrjo, pschijeježe mje ja wučomza!“

To je to wutrobne pschuwusnistwo mjes duschu, kotraž to dobre chze, a Khrystuſom, kotryž jo woprawdže čžini.

F.

Stari ludžo maja ho čžesćicž.

3. Mójs. 19, 32. Psched schědžiwej hłowu dyrbiſch poſtanyč a starých čžesćicž: pschetož ty dyrbiſch ho bojecž psched swojim Bohom, pschetož ja hym tón Knjes.

(Narodny spěw s Bajetsteje wot s Meshheima.)

Wěšch, sčto mje wulzy swjeſeli? to je lud schědžiwy;
A hdyž ja setkam schědžiwza, dha hym kaž sbožowny.
Haj, stary człowjeł sda ho mi kaž Boža ſwjatniža,
Wschaf zyrkej a lud schědžiwy nam žohnowanje da.

Bóh luby Knjes tu na ſwěcže wšchěch ludži lubo ma,
A kohož jara lubuje, tom' wjele lětow da;
Bóh woſnje ſněh a ſlěboro kaž ſwětlo měſacžne,
Se poſypuje na hłowu psches wloſy schědžiwe.

Duž widžu-li hdy hłojczku ja se ſněžkom pschikrytu,
Dha kětije scžahnu klobuť ſej, kaž hdyž do zyrkije du.
Tak mi tež wulzy wažna je tu hora wyſoka,
Wschaf ta kaž człowjeł wobſtarny je bliže do njebja.

Duž dyrbi ſwěru mlody lud mēcz starých we čžesći,
So kbroble hroſny njeponđže tam k Božej kraſnoſći.
Schče juntrócž praju: Starža čžesć kaž Božu ſwjatnižu,
Wschaf zyrkej a lud schědžiwy nam k žohnowanju ſu.
Surij Bróſt.

Puboſć k Božemu domej a k Božej ſlužbje.

(Pſalm 27, 4.)

Stary Korana w južnej Afrizy, kiž bē, kaž ſam prajeſche, 70 lēt stary, dźěšče kóždu sbóžnu ſobotu 5 abo 6 hodžinow daloko wot ſwojeho doma k miſionſtemu ſydlisčezju, so by tam njeđzeli te miſi pobyl, a potom wróczi ho pónđzeli ſaſo domoj. W jenej ruzy mējeſche ſchałowu wopuſch, so by ſebi s nej pót s woblicža ſetrěwal, w druhej ruzy dolhi kij, na kotryž ho ſepjeraſche.

W jenej jeho knjeſlowej džerje wiſaſche jeho protyka. To pať bē mała wuſta deſchka se ſedmimi džerkami. Kóždy džen rano tykny wón kijeſchł po rjadu do druheje džerki, a dokelž njeđzeli s tym ſapocža, dha wjedžiſche, so je ſobota, hdyž jón do poſlednjeje džerki tykny. Potom ho na pucž poda. Wyſche teho noſyſche ſebi tež hiſchče nēkaſki ſtólečł ſobu na khrubjecze, so by ho w Knjeſowym domje poſydnycž mohł.

S.

Sswěrnoscž hacž do ſmjercže.

Mały afrikanski czornoch, džekacž lēt stary, ſlyſcheſche raſ předomanje miſionara a bu hlubofo ſapſchimny. Zafo to jeho knjes, kiž bē stary njeſchecžel miſionarow, wuſlyſcha, ſaſaſa jemu, ſaſo na předomanje hič, a praji k njemu: „Zeli-so tam ſaſo pónđžeſch, dam cze tať dolho bicž a ſchwicacž, hacž njebudžeſch morwy“. Hdyž bē hólczez to ſaſlyſchał, bu wšchón ſrudny. Wón pať ho teho nje móžeſche wostajicž, so tam njeby ſaſo ſchoł, hacž runje wjedžiſche, so ma, hdyž ſaſo dže, ſmjercž wěſtu. W tutej ſwojej wutrobnej ſrudobje pytaſche ſebi radu a pomoz pola tróna

hnady a ſacžu bórſy, so je pschisłuschnoſcž, s mēcom woczafowacž a wšcho Božej hnadže pschewoſtajicž. —

Duž dźěšche ſaſo na předomanje poſlychacž, ale jako bē lēdom domoj pschischoł, ſkaſa knjes jeho k ſebi, wrěſkaſche žaloſnje na njeho a pschikaſa, so by hejtman jemu hnydom 25 puſow na khrubjet dał. To ho ſta. Potom ho jeho knjes wopraſcha: „Sčto móže nētk Jeſuſ Khrystuſ ja tebe čžinicž?“ „Wón mi móž dawa“, praji tón hólczez, „so to ſčerpliwje ſnjeſu.“ — „Dajče jemu hiſchče 25!“ ſawoła hruby knjes. To ho tež ſta. „Sčto móže nētk Jeſuſ Khrystuſ ja tebe čžinicž?“ ho knjes s nowa wopraſcha. „Wón mi pomha myſlicž na pschichodne ſaplačenje!“ wotmolwi mlody martrať. „Hiſchče junu jemu 25 puſow dajče!“ ſawoła knjes, kiž ho s hněwom ſam wjazy njeſnajeſche. Tež to ho ſta, a knjes mējeſche ſwój loſch nad tym, widžecž, kať tón wbohi krawjazy hólczez mrejo ſtonaſche a ſdychowawſche, a wopraſcha ho jeho ſaſo: „Sčto móže nētk Jeſuſ Khrystuſ ja tebe čžinicž?“ — Mlody martrať, ſwoju poſlednju móž ho ſamazeho hłoka ſebrawſchi wotmolwi: „Wón mi pomha, ho ja tebe modlicž, knježe“ — a s tym ſłowom wudycha.

S.

Wótcžinſka modlitwa.

(Kompoſizija wot Rozora.)

Knježe, budž s nami!
Narod, rēcž a wěru
Sdžerž nam s wótžnej ſwěru,
Žohnuj ſerbski lud!

Knježe, budž s nami!
Wschudže ſtrachi hroža,
Tvoja ruka Boža
Schkituj ſerbski lud!

Knježe, budž s nami!
Słóscž ho na naſ hori,
Ty pať, kiž naſ ſtwori,
Sdžerž ſwój ſerbski lud!

K. A. Fiedleť.

Sserbowka.

Hiſtoriska novella wot R. Židuſa. Seſerbschčžil K. A. Fiedleť.

VIII.

Wy dyrbimy wbohu Maťku jejnej boloječi a jejnym wjeczentſkim myſlam pschewoſtajicž a ho k Siegmundej wrócicž, kiž bē ho s tym wuhlerjom a se ſwojimaj ſlužbnikomaj hnydom po ſwojej bitwoje s Hanſom se Šhorjelza na pucž podať.

Mały jamniť (Dachshund) psched nimi wjeſele ſkaſaſche, nje móžeſche ho pať pschi wšchej ſwojej ſwěrye ſdžeržecž, dny a dny pucž ſpuſchcžicž a ho w lěſu ja ſajazami a ſornami honicž.

Měhdže tji hodžiny dolho bēchu naſchi pschecželjo pucžowali, a naſymne ſlónzo bē ho hižom ſeſady ſdónkow móžnych kóžow ponóriło, jako jamniť ſylnje ſchczowłacž pocža.

„Nam ho ludžo bliža“, rjekny wuhleť.

„„Wiſiry dele! lebiye ſaložene!““ ſawoła Siegmund, ho w ſedle naprawiwſchi; „„jow nimamy žanych pschecželow docžafacž, a hižom ſu ſtupy ſoni ſlyſchecž!““

W poľnym koľſu nētko woſmjo jěſbnizy po wuſkim lěžnym pucžu pódwu pschijěchachu. Wjecžorne ſmērki nje dachu ſpóſnacž, hacž bēchu k naběhej roſſkudženi, abo niz. Ma 50 krocžel ſdalenoſcže woni ſaſtachu a Siegmundej a jeho towaťſcham pschiwolačhu: „Tu je Šhorjelz, a sčto ſcže Wy?“

„„Čzechi a jeho bastard““, bě wotmłowa.

„Njejsće nicžo wo knjesu Hanžu widželi?“

„„D haj!““

„Nó, dha domolće, so bliže pschindžemy a wjazy wo nim nashonimy.“

„„Dwaj wot Waš njech pschindžetaj; či drusy wostanu na swojich městach!““

„Tež to, jeli-šo na ryczeriske słowo słubicze, so nochzeczé žaneje swady šapoczecz.“

„„To słubjam.““

Na to nawjedowať jěsdneje kupy se swojim službnikom do jich najbližščeje bliskosće pschijěcha a sledowaze powjedawše:

„Knjes Hanž bě do Rhoczebusa wujěchal, a woczakowachmy dženka na jeho domowrót. Nunjež pucz hiščeže strachny njeje, dokelž Hufitojo, kaž słyschimy, hakle w Rhychbachu steja, dha bu tola knjesa Hanžowa knjeni njeměrna a starosćiwia a naš jemu napšhecziwo wupóšla. Podarmo smy jeho wjazy hodžinom dokho w Mužakowje woczakowali, hdžež chzysche wón hižom pschipołdnju bycz. Popołdnju šo džělachmy; wošmjo mužojo podachu šo na pucz do Rhoczebusa, a smy my na pucz do Budyschyna hacž šem do Wascheje bliskosće pschijěchli a smy Waš namakali. Njejsće našeho knjesa widželi? pschetož po šdaczu Wy i Rhoczebusa pschindžecze.“

„„Haj, šym knjesa Hanža jara i bliska widžal, a to pola wuhleńje mjes Mužakowom a Rhoczebusom, jeli ju snajeczé.““

„A hdžeha je jěchal?“

„„Tam, hdžež nochzysche. Šeho kón je i nim pscheschol.““

„To možno njeje. Šeho kón to ženje nječini, a knjes Hanž je jědniš, kotryž šamo najdžiwisheho konja škludži.“

W tym wošomiku pocza jamnik i nowa šchezowacž. Hižom šašo běchu džiwje stupy koni šlyšhecž, a dokho njetrajěsche, dha druha kupa jědnikom psched nimi stejěsche. Šo krótkim postrowje praschěsche šo nawjedowať teje šameje: „Njejsće nicžo wo knjesu Hanžu widželi?“

„„Ně.““

„Dha je kónz wšal. Tu je jeho rošschčěpjenny nahłownik, kotryž pola wuhleńje namakachmy.“

Bošmurjenaj wobrocžischtaj šo taj wotpóšlanžaj přenjeje kupy i Siegmundej, a jejny nawjedowať rjetny i lědy šdžeržanym hněwom: „Tu je ryczet, kiž móže bjesdwělnje wjazy wo našim knjesu powjedacz, hacž je nam a šnano tež jemu lubo. Kaž šo šda, běchu šchtyrjo pschecziwo njemu šamemu.“

„„Njeschitowasche Čže moje ryczeriske słowo, dhrbjal tole hanjenje wotpocuzicž, šlěpzo! Šprawnje šmój wojowaloj, muž pschecziwo mužej, pschi čzimž jemu nahłownik i hlomy wotrašch. Čhzył pak, šo budžishe hlowa byla: Wudyr trjehi tež hiščeže šhribjet jeho konja, šo tón se swojim jědnikom psche wšchě horn a doły džěsche. Knjes Kurt i Budyschyna bě pódla a jěchajše potom ša nim. Najšterje štaj po krótkim wokołobludženju w džiwisnje pucz šašo namakaloj, i Wami pak šo na tajke waschnje wobeschkoj.““

„Doniž nješonimy, hacž wěrnosć rěczicze, šcže mój jaty“, přeni rěcznik šnapšhecziwi. Siegmund widžěsche tu pschemóz, ale jemu wutroba njespadny. „„Šchtó šcže Wy““, wón i hordym hlóšom wuwola, „„šo čzeczé čžěskeho bastarda šajecz? Ša nješšym šwuczeny, šwojich nješšeczelow licžicž. Wróczo na šwoje přenje měštno! potom budžemy widžecz, hacž móžeczé mje pschewinycž a moricž, ale šajecz šo njedam.““

Wobaj šo hnydom šawróčischtaj, pschi čzimž swojim towaršcham šwunyschtaj, Siegmunda a jeho ludži wot šady pschimacz,

taš rucže hacž jimaj waschnje ryczerjom dowoli, se šwojeho přjedawšeho štejnischčža bitwu šapoczecz.

Siegmund wuhlerjej šwojeho prošdneho konja pschepoda, kotryž hewal jedyn i jeho službnikom šobu wjedžishe, a džěsche:

„„Šadnu-li i tymaj šwojimaj, dha šebi jeho šchowaj; wón móže Čže pschi pschedaczu bohateho mužš šczinicž!““ Šwojimaj službnikomaj pak šchepny: „„Wotdžeržujtaj tych šesady, mjes tym šo i tym hubaczom a jeho kumpanami tam přědru šlowczto rěczu. Móžemy hiščeže dobycz; pschetož pucz je tu taš wufki, šo móžetaj jeno dwaj na dobo pschimacz. Š šbožu njemóže šo nicšto na wobemaj bokomaj psches tule hušczinu pschedrěcz. Duž tež ša naš““, wón i čžicha do šo šchepny, „„žane čžeknjenje móžne njeje, budžemy-li šbicži.““

Čědy bě čžaša měl, šo móžěsche šwoje pschifasny dawacz, jako tež hižom nješšeczeljo na njeho jěchachu. Duž šwoju lebiju ša šoži a jim napšhecziwo leczishe. Nawjedowarja wón i njej šrijedža do šchfita trjehi a jeho se šedla do pěšta wali; hnydom šo pschecziwo druhemu pschimarjej wobrocži, kiž bě jemu hižom po šoku, a tež jeho i konja štorcži. Nětko pak běšche nješšeczelam taš blisko, šo njemóžěsche lebiju wjazy naložicž. Šsmyl! bě mjecž i nožnjom a móžne wudhry wudžěšesche. Hiščeže jedyn i tych nješšeczelic čžěžto ranjenny i konja i šemi dele padže.

Mjes tym běšchtaj šo taj dwaj najprijedy pschewinjenaj šašo šhrabaloj. Wšonaj šo psches hušczinu pschedobyschtaj a derje pschemyšlene pschedewšacže wuwjedžeschtaj. Njejabžy, jako Siegmund i jenym službnikom wojowasche, přeni do přědru škocži a konjej do wotohi padže, mjes tym šo druhi i wulkej wustojnosczu šwoju i nowa šapschijatu lebiju mjes Siegmundowe šedlo a šedžadlo tšknj a jeho i žylym wotmachom do wššokosczje wjergny a i šemi čžišny.

Rucže bu wón wotbrónjenny a šwjasanty. Wšon šam pschiwola nětko šwojimaj službnikomaj, na tamnym kónzu puczš hiščeže wutrobicze wojowazymaj, šo dhrbitaj šo podacz. Tež wonaj bušchtaj wotbrónjenaj a runja wuhlerjej, kiž bě se swojim šukatym šijom teho runja mužnje machal, na rukomaj šwjasantaj.

Na to jich na konje ššadžachu a i nimi wotšal jěchachu.

(Šschichodnje dale.)

Wšhelake i bliska a i daloka.

— 10 lět běšche šo 30. julija minylo, šo je želesny kanžler Bismark wumrjel. Š džaknej, ale tež šrudnej wutrobu špomina našch lud na njeho, pschetož tajki muž, šajkiž wón běšche, našchemu ludej pobrachuje w našim rošschčěpjennyh čžašu. Wšon woteschki twjerdže w ruzy džeržěsche a tež šušpodne ludy na jeho pošimy šedžbowachu. To wulke słowo, kotrež běšche jeho hešlo, jeho nam njesapomniteho čžini: „Našch lud šo nitoho na šwěcže njeboji šhiba Šoha šameho.“

— Šprimarijej Šozorej w Šubiju je theologiska šakulta titul doktora theologije špožczila.

— 8. a 9. augusta budže ššadžowanša šerššesje šudowazeje młodosczje w Šorschizach.

— ŠŠipšta. Mjes šstudentami bohawuczenosczje, kiž šu w tuch dnjach šwoje šandidatne pruhowanje wobštali, štaj tež dwaj Ššerbaj, k. Waktar Ššršal i Ššrodžisheča a k. Šustaw Ššjerwa i Ššulkeho Šadžina.

Ššospominanju.

W měrných čžadžach hromadž móž ša njeměrne čžadžy.

* * *

Ššessimista je tóška šwojeho ššomšneho šboža.